

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
SIR GORDON SLYNN
της 8ης Δεκεμβρίου 1987 *

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

Κατόπιν της προκηρύξεως διαγωνισμού αριθ. CC/D/2/81 της 1ης Σεπτεμβρίου 1981, σχετικού με θέση οδηγού τοποθετημένου στην υπηρεσία μέλους του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ο Rousseau ονομάστηκε δόκιμος υπάλληλος, με απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 1981, υπό την ιδιότητα οδηγού στο βαθμό D 3, κλιμάκιο 1, με τοποθέτηση στην υπηρεσία μέλους του εν λόγω Ελεγκτικού Συνεδρίου. Μονιμοποιήθηκε με ισχύ από την 1η Μαΐου 1982 ως οδηγός « στην υπηρεσία » μέλους του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Εργάστηκε ως οδηγός ενός τα μέλη του Συνεδρίου και υπ' αυτήν την ιδιότητα του καταβλήθηκε κατ' αποκοπή αποζημίωση για υπερωρίες επιπλέον του μισθού του, σύμφωνα με συμφωνίες που συνήφθησαν βάσει του άρθρου 3 του παραρτήματος VI του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων.

Με απόφαση υπό τον αριθμό 85-12 της 16ης Σεπτεμβρίου 1985, το Ελεγκτικό Συνέδριο αποφάσισε να υπαγάγει, από αυτή την ημερομηνία, το σύνολο των θέσεων οδηγού στον τομέα « προεδρία ». Την ίδια μέρα, ο πρόεδρος του Συνεδρίου εξέδωσε απόφαση με ισχύ από τις 16 Σεπτεμβρίου 1985, τροποποιούσα την τοποθέτηση του Rousseau και μεταφέροντάς τον από το γραφείο του μέλους του Συνεδρίου στον τομέα του προέδρου. Στις 18 Σεπτεμβρίου 1985, ο πρόεδρος αποφάσισε ότι ο Rousseau « τίθεται στη διάθεση ... του γραφείου του (ιδίου μέλους) ... για αόριστο διάρκεια που σε καμιά περίπτωση δεν μπορούσε να υπερβεί τη διάρκεια της εντολής του μέλους » με ισχύ από τις 16 Σεπτεμβρίου 1985. Ο Rousseau συνέχισε

να εισπράττει χωρίς διακοπή την κατ' αποκοπή αποζημίωση για υπερωρίες βάσει του άρθρου 3 του παραρτήματος VI του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

Στις 25 Νοεμβρίου 1985, οκτώ από τους οδηγούς των μελών, συμπεριλαμβανομένου του Rousseau, διαμαρτυρήθηκαν ισχυριζόμενοι ότι η εκδοθείσα απόφαση δεν συμφωνούσε με την περιγραφή της θέσεως στην προκήρυξη του διαγωνισμού, βάσει του οποίου είχαν προσληφθεί και ότι τους στερούσε την κατ' αποκοπή αποζημίωση για υπερωρίες, εκτός αν απασχολούνται στην πραγματικότητα στο γραφείο μέλους του Συνεδρίου. Ο Rousseau, όταν ενημερώθηκε, σε απάντηση αυτής της επιστολής του, ότι οι οδηγοί δεν μπορούσαν να υποβάλουν παρά ατομικές ανακοινώσεις, απηύθυνε στις 13 Δεκεμβρίου 1985 στον πρόεδρο έγγραφο χαρακτηριζόμενο ως « αίτηση » και το οποίο αναφέρεται στο άρθρο 90, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Παρόλον ότι στη συνέχεια διεξήχθησαν συζητήσεις δεν δόθηκε έγγραφη απάντηση και η αίτηση (ή η διοικητική ένσταση, αν, όπως υποστηρίζει ο προσφεύγων, γι' αυτήν πρόκειται) θεωρήθηκε ως απορριφθείσα στις 13 Απριλίου 1986.

Ο Rousseau άσκησε τότε την υπό κρίση προσφυγή κατά του Ελεγκτικού Συνεδρίου με την οποία ζητεί την ακύρωση:

— της αποφάσεως 85-12 που εκδόθηκε στις 15 Σεπτεμβρίου 1985 από το Ελεγκτικό Συνέδριο και που υπάγει τις θέσεις οδηγού στον τομέα « προεδρία »·

* Μετάφραση από τα αγγλικά.

— της αποφάσεως του προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 16ης Σεπτεμβρίου 1985 με την οποία, δυνάμει της αποφάσεως 85-12, αποφασίστηκε η τοποθέτηση του Marc Rousseau στον τομέα της προεδρίας·

— εφόσον κριθεί αναγκαίο, της σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως της ΑΔΑ, με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση που υπέβαλε ο προσφεύγων στις 13 Δεκεμβρίου 1985 βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, αλλά μόνον αίτηση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 1, έτσι ώστε δυνάμει του άρθρου 91, παράγραφος 2, η προσφυγή του προσφεύγοντος ενώπιον του Δικαστηρίου είναι απαράδεκτη.

Η πρώτη από αυτές τις αντιρρήσεις συγγέει σε ορισμένα σημεία το παραδεκτό και το βάσιμο της προσφυγής· ο προσφεύγων δεν οφείλει να αποδείξει ότι η προσφυγή του είναι βάσιμη πριν αυτή κριθεί παραδεκτή.

Οι αιτιάσεις του προσφεύγοντος ερείδονται κατά πρώτον στην παραβίαση του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Η τροποποίηση της τοποθετήσεώς του δεν είχε ως σκοπό πλήρωση θέσεως, αντιθέτως προς τις διατάξεις του άρθρου 4. Δεν τοποθετήθηκε, κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, εφόσον δεν έλαβε χώρα διορισμός ή μετάθεση σε άλλη θέση. Κατά συνέπεια, δεν μπορούσε να στερηθεί της κατ' αποκοπή αποζημιώσεως την οποία δικαιούτο δυνάμει των συναφθεισών συμφωνιών βάσει του παραρτήματος VI, υπό την ιδιότητα οδηγού μέλους. Η αλλοίωση του δικαιώματός του επί της εν λόγω αποζημιώσεως και ο κίνδυνος της καταργήσεώς της στην περίπτωση που θα έπανε υπηρετών για ένα μέλος συνιστούν παραβίαση της αρχής των κεκτημένων δικαιωμάτων.

Υποστηρίζει ότι δεν μπορεί, από νομική άποψη, να μετατεθεί από μία θέση στην υπηρεσία μέλους σε θέση του τομέα της προεδρίας (που, όπως φαίνεται, είναι το τμήμα του Ελεγκτικού Συνεδρίου που είναι υπεύθυνο για τις γενικές διοικητικές υπηρεσίες) τιθέμενος απλώς στη διάθεση μέλους για αόριστο διάρκεια μη δυνάμενη να υπερβεί τη διάρκεια της εντολής του εν λόγω μέλους. Αντί να απολαύει των αποδοχών οδηγού τοποθετημένου στην υπηρεσία μέλους, με δικαίωμα επί κατ' αποκοπήν ποσού για υπερωρίες (τουλάχιστον ενόσω εξακολουθεί να εφαρμόζεται η συμφωνία), ο προσφεύγων διατρέχει τώρα τον κίνδυνο να παύσει η περίοδος κατά τη διάρκεια της οποίας εκτελεί τα καθήκοντα οδηγού μέλους και να απολέσει την κατ' αποκοπήν αποζημίωση για υπερωρίες.

Το Ελεγκτικό Συνέδριο απαντά καταρχάς ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη. Ο προσφεύγων δεν έχει έννομο συμφέρον άξιο προστασίας δεδομένου ότι: α) μπορούσε πράγματι να τοποθετηθεί σε άλλη θέση εντός του οργάνου που διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως επί του θέματος, β) τα καθήκοντά του παρέμειναν στην πραγματικότητα τα ίδια και γ) εξακολουθεί να εισπράττει την κατ' αποκοπή αποζημίωση και θα συνεχίσει να την εισπράττει εφόσον παραμείνει οδηγός μέλους. Εξάλλου, το Ελεγκτικό Συνέδριο ισχυρίζεται ότι ουδέποτε του υποβλήθηκε διοικητική ένσταση κατά

Νομίζω ότι πρόκειται περί επιχειρημάτων τα οποία μπορεί να επικαλεστεί ο προσφεύγων. Δεν παρίσταται ανάγκη να αποδείξει προς το σκοπό αυτό ότι απώλεσε χρήματα μέχρι σήμερα (υποθέσεις 17/78, Deshormes κατά Επιτροπής, ECR 1979, σ. 189, ιδίως σ. 197, και 7/77, Von Wüllerstorff und Urbair κατά Επιτροπής, ECR 1978, σ. 769, ιδίως σ. 779). Αν αυτά τα επιχειρήματα είναι βάσιμα, απώλεσε τη βεβαιότητα να διατηρήσει την αποζημίωση [και το πλεονέκτημα, στο οποίο δικαιούται να αποβλέπει, να είναι οδηγός ενός προσώπου παρά να ασκεί καθήκοντα σαν μέλος ομάδας

(pool)]. Η υπό κρίση υπόθεση διαφέρει εντελώς από την υπόθεση 204/85 (Στρογγύλη κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1987, σ. 389), στην οποία η απώλεια ή το έννομο συμφέρον των οποίων είχε γίνει επίκληση τοποθετούντο σε πολύ αργότερο χρόνο.

Θα απέρριπτα το επιχείρημα κατά το οποίο ο προσφεύγων δεν μπορεί να δικαιολογήσει επαρκές έννομο συμφέρον για να ασκήσει την υπό κρίση προσφυγή.

Όσον αφορά τον τύπο της ανακοίνωσης που απευθύνθηκε στις 13 Δεκεμβρίου 1987 από τον προσφεύγοντα, το Ελεγκτικό Συνέδριο ορθώς ισχυρίζεται ότι αυτό το σημείωμα δεν αναφέρεται στο άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και ότι δεν χρησιμοποιεί τον όρο «ένσταση».

Όπως, ωστόσο, φαίνεται το έγγραφο συντάχθηκε από τον ίδιο τον Rousseau, κατόπιν της ανακριβούς (κατά τη γνώμη μου) βεβαιώσεως ότι δεν υφίστατο δυνατότητα συλλογικών αιτήσεων ή παρεμβάσεων. Εφόσον μπορεί να απευθύνεται στο Δικαστήριο (όπως συχνά συμβαίνει) δικόγραφο κοινό περισσοτέρων προσφευγόντων ή αιτούντων, δεν βλέπω για ποιο λόγο αιτήσεις ή διοικητικές ενστάσεις πλειόνων αιτούντων ή ενισταμένων δεν μπορούν να υποβληθούν στο μέτρο που τα ατομικά συμφέροντα εμφανίζονται στα αντίστοιχα έγγραφα. Υπό τις προκειμένες συνθήκες, δεδομένου ότι οι επίμαχες αποφάσεις ελήφθησαν και ενδεχομένη αίτηση ανακλήσεώς τους έχει μικρές πιθανότητες επιτυχίας, δεν νομίζω ότι θα ήταν ορθό να τηρηθεί πολύ τυπολατρική στάση έναντι αυτού του ειδικού εγγράφου. Τα παράπονα που διατυπώνει αναφέρονται με επαρκείς λεπτομέρειες και [υπό το φως απο-

φάσεων όπως για παράδειγμα στην υπόθεση 30/68 (Lacroix κατά Επιτροπής, ECR 1970, σ. 301, ιδίως σ. 309, σκέψη 4), 79/70 (Müllers κατά Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, ECR 1971, σ. 969, ιδίως σ. 697, σκέψη 15), 191/84 (Barcella κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1541, 1552 σκέψη 12), συνεκδικασθείσες υποθέσεις 146 και 431/85 (Diezler κατά Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 4283, 4314 σκέψη 8), και ιδίως στην υπόθεση 54/77 (Hegpels κατά Επιτροπής, ECR 1978, σ. 585, ιδίως σ. 600, σκέψη 47): «οι ενδεχόμενες διοικητικές ενστάσεις δεν υπόκεινται σε καμιά προϋπόθεση τύπου και το περιεχόμενό τους πρέπει, όπως επανειλημμένα έκρινε το Δικαστήριο, να ερμηνεύεται και να εννοείται από τη διοίκηση με όλη τη μέριμνα που μια μεγάλη και καλά εξοπλισμένη οργάνωση οφείλει στους διοικούμενούς της, συμπεριλαμβανομένων των μελών του προσωπικού της». Κλίνω υπέρ του να θεωρήσω το σημείωμα της 13ης Δεκεμβρίου 1987 ως διοικητική ένσταση, είτε θεωρηθεί ως ατομική αίτηση του Rousseau ή όχι η συλλογική ανακοίνωση των οδηγών που αποτέλεσε το αντικείμενο απορρίψεως από το Ελεγκτικό Συνέδριο.

Επομένως, νομίζω ότι πρέπει να απορριφθούν οι προκαταρκτικές αντιρρήσεις κατά τις οποίες η υπό κρίση προσφυγή είναι απαράδεκτη.

Στην υπόθεση 69/83 (Lux κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1984, σ. 2447, ιδίως σ. 2463), το Δικαστήριο, ακολουθώντας τη νομολογία του, έκρινε ότι τα κοινοτικά θεσμικά όργανα «έχουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά την οργάνωση των υπηρεσιών τους με γνώμονα την αποστολή που τους έχει ανατεθεί, καθώς και όσον αφορά την τοποθέτηση του προσωπικού που διαθέτουν ενόψει της αποστολής αυτής, υπό τον όρο πάντως ότι η εν λόγω τοποθέτηση γίνεται προς το συμφέρον της υπηρεσίας και τηρείται η ισοτιμία των θέσεων».

Παρά αυτή την εξουσία εκτιμήσεως, το Δικαστήριο έκρινε ότι πρέπει να επιτυγχάνεται ισορροπία μεταξύ του συμφέροντος της υπηρεσίας και των δικαιωμάτων και συμφερόντων του υπαλλήλου. Έτσι, στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 161 και 162/80 (Carbognani κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 543, ιδίως σ. 562), το Δικαστήριο έκρινε ότι «όπως η ίδια η Επιτροπή αναγνωρίζει με πάγια πρακτική που αντανακλάται στις επίμαχες πράξεις, οι αποφάσεις περί νέας τοποθέτησεως διέπονται, όπως και οι μεταθέσεις, όσον αφορά την προστασία των δικαιωμάτων και νομίμων συμφερόντων των υπαλλήλων για τους οποίους πρόκειται, από τους κανόνες του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, ιδίως κατά την έννοια ότι η νέα τοποθέτηση των υπαλλήλων δεν μπορεί να γίνεται παρά προς το συμφέρον της υπηρεσίας και με την τήρηση της ισοτιμίας των θέσεων».

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 33 και 75/79 (Kühner κατά Επιτροπής, ECR 1980, σ. 1677, ιδίως σ. 1697), το Δικαστήριο παρέπεμψε εκ νέου στην έννοια της ισορροπίας μεταξύ των δικαιωμάτων του υπαλλήλου και των συμφερόντων και δικαιωμάτων του θεσμικού οργάνου. Έτσι, «αυτή η ισορροπία συνεπάγεται ιδίως ότι, η αρχή, όταν αποφασίζει ως προς την υπηρεσιακή κατάσταση υπαλλήλου, στην προκειμένη περίπτωση περί της τοποθέτησεώς του σε ορισμένη θέση, λαμβάνει υπόψη το σύνολο των στοιχείων που είναι ικανά να προσδιορίσουν την απόφασή της και ενεργώντας μ' αυτόν τον τρόπο, λαμβάνει υπόψη όχι μόνο το συμφέρον της υπηρεσίας, αλλά και το συμφέρον του υπαλλήλου για τον οποίο πρόκειται».

Ο προσφεύγων ορθώς στη συγκεκριμένη περίπτωση ισχυρίζεται ότι δεν υπήρξε διορισμός, προαγωγή, ή μετάθεση σε κενή θέση κατά την έννοια του άρθρου 4, ούτε «τοποθέτηση» σε θέση κατά την έννοια του άρθρου 7 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Στην πραγματικότητα, η ίδια η θέση μεταφέρθηκε, στο πλαίσιο αναδιοργανώσεως, στον τομέα «προεδρία». Δεν υφίστατο πλέον θέση προβλεπό-

μενη ιδιαιτέρως στο γραφείο μέλους. Πρέπει να λεχθεί επίσης ότι ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως δεν αναφέρει ρητώς τους όρους «τίθεται στη διάθεση», εκτός από το άρθρο 37, στο πλαίσιο αποσπάσεως υπαλλήλου σε άλλο όργανο ή σε άλλο κοινοτικό οργανισμό, πράγμα που δεν συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση. Υπό τις προκείμενες συνθήκες, δεν επρόκειτο, επομένως, περί μέτρου ρητώς προβλεπόμενου από τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης όπως είναι η «μετάθεση» ή η «τοποθέτηση».

Ενόσω τα συμφέροντα και τα νόμιμα δικαιώματα του Rousseau δεν εθίγηκαν από αυτή την αναδιοργάνωση, δεν νομίζω ότι μπορεί να παραπονείται γι' αυτή την ίδια αναδιοργάνωση. Το θέμα είναι αν θίγηκαν τα εν λόγω συμφέροντα και δικαιώματα.

Αν ο προσφεύγων είχε απλώς διοριστεί ως οδηγός, αλλά στην πραγματικότητα είχε τοποθετηθεί στην υπηρεσία μέλους, δεν θα είχα κρίνει ότι είχε νόμιμο λόγο να παραπονείται αν, χωρίς να μεταβάλλονται οι άλλοι όροι, του δηλωνόταν ότι έπρεπε να αναλάβει άλλα καθήκοντα οδηγού, ακόμα και αν αυτό συνεπαγόταν για τον προσφεύγοντα την απώλεια ορισμένων δικαιωμάτων ή προνομίων των οποίων δικαιούτο υπό την ιδιότητα του οδηγού μέλους.

Η ανακοίνωση κενής θέσεως και η προκήρυξη διαγωνισμού χαρακτήριζαν απλώς τη «θέση» ως «θέση οδηγού D 3, κλιμάκιο 2» και διευκρίνιζαν υπό τον τίτλο «φύση των καθηκόντων» ότι πρόκειται περί οδηγού τοποθετημένου στην υπηρεσία μέλους του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Νομίζω, ωστόσο, ότι ο διορισμός, τόσο ως δοκίμου υπαλλήλου όσο και ως μονίμου, συνδυάζει τους δύο όρους. Οι αποφάσεις αποδεικνύουν προδήλως ότι ο προσφεύγων διορίστηκε στην πράξη και από νομικής απόψεως ως οδηγός μέλους και ότι μονιμοποιήθηκε σ' αυτή τη θέση. Είναι δυνατό, δεν το γνωρίζω,

να προσφέρει πλεονεκτήματα και ικανοποίηση το γεγονός του να οδηγεί κάποιος ένα μόνο πρόσωπο παρά να βρίσκεται στη διάθεση για κάθε εργασία οδηγού ανάλογα με τις ανάγκες. Πρόκειται περί στοιχείου που διαφοροποιεί την ειδική εργασία της γενικής εργασίας, παρόλον ότι δεν αποδίδω εξαιρετική σημασία σ' αυτή την όψη των πραγμάτων. Αυτό, ωστόσο, που έχει σημασία είναι ότι κατά την εποχή του διορισμού, το Ελεγκτικό Συνέδριο είχε ήδη θεσπίσει σύστημα κατ' αποκοπήν αποζημιώσεως για υπερωρίες βάσει του άρθρου 3 του παραρτήματος VI. Ο Rousseau γνώριζε κατά τη στιγμή του διορισμού του ότι αυτή η αποζημίωση αποτελούσε μέρος των αποδοχών του. Ο διορισμός του συνεπαγόταν, επομένως, από την αρχή την άσκηση των καθηκόντων οδηγού μέλους και το πλεονέκτημα, επιπλέον του μισθού του, της κατ' αποκοπήν αποζημιώσεως για υπερωρίες.

Νομίζω ότι το γεγονός της μεταφοράς της θέσεως στον τομέα « προεδρία » με την αιτιολογία, που αναφέρει η απόφαση 85-12, ότι έπρεπε να προβλεφθεί η δυνατότητα οι οδηγοί να τίθενται « προσωρινώς », ανάλογα με τις ανάγκες, στη διάθεση των μελών, για διάρκεια μη δυνάμενη να υπερβεί τη διάρκεια της εντολής τους και ότι η κατ' αποκοπήν αποζημίωση δεν χορηγείτο παρά για την πραγματική διάρκεια της θέσεως στη διάθεση μέλους, στερούν τον προσφεύγοντα του δικαιώματος να είναι οδηγός μέλους και να συνεχίζει να εισπράττει την κατ' αποκοπήν αποζημίωση για υπερωρίες. Κατά τη γνώμη μου, το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν είχε το δικαίωμα, στη συγκεκριμένη περίπτωση, να προβεί σ' αυτή τη μετάθεση. Δεν έλαβε επαρκώς υπόψη τα νόμιμα δικαιώματα και συμφέροντα του προσφεύγοντος.

Αυτό το συμπέρασμα δεν αντιφάσκει προς την άποψη κατά την οποία ορισμένα πρόσωπα μπορούν να τοποθετούνται σε άλλες θέσεις ή

να τους ανατίθενται άλλα καθήκοντα από αυτά που τους ανατέθηκαν, εφόσον δεν υποβιβάζονται κατά βαθμόν. Η ιδιαιτερότητα της υπό κρίση υποθέσεως είναι ότι, καθ' όλη την κρίσιμη περίοδο, κατ' αποκοπήν αποζημίωση για υπερωρίες, ίση προς εν τρίτο του βασικού μισθού, καταβλήθηκε στον προσφεύγοντα και ότι, κατόπιν των ληφθεισών αποφάσεων, καθίσταται σήμερα αβέβαιη κατά την έννοια ότι μπορεί να καταβάλλεται ή όχι ανάλογα με τη φύση της εργασίας που εκτελεί σε δεδομένη στιγμή.

Αυτό το συμπέρασμα δεν σημαίνει επίσης ότι ο Rousseau έχει κατ' ανάγκη δικαίωμα επ' αόριστο στην καταβολή της κατ' αποκοπήν αποζημιώσεως για υπερωρίες. Το ζήτημα δεν συζητήθηκε, έτσι ώστε μόνο προσωρινή άποψη θα μπορούσε να εκφραστεί, νομίζω όμως εκ πρώτης όψεως ότι, όταν μια αποζημίωση κατ' αποκοπήν χορηγείται βάσει του άρθρου 3 του παραρτήματος VI, μπορεί (δυνάμει αυτής της διατάξεως) να χορηγηθεί αποκλειστικά για ορισμένη περίοδο και στη συνέχεια να καταργηθεί. Το συμπέρασμά μου στην προκειμένη περίπτωση περιορίζεται στη διαπίστωση ότι, ενόσω οι προβλεπόμενες την κατ' αποκοπήν αποζημίωση συμφωνίες έχουν εφαρμογή επί των οδηγών των μελών, ο Rousseau δικαιούται την εν λόγω αποζημίωση.

Ως προς εμέ δεν νομίζω ότι η μεταφορά, για διοικητικούς λόγους, της θέσεως από το γραφείο του μέλους εις τη διοίκηση είναι κατ' ανάγκη αβάσιμη, εφόσον ο διοριζόμενος στην υπηρεσία μέλους οδηγός εκτελεί τα καθήκοντά του υπό τους προβλεφθέντες όρους, ακόμα και αν ενδεχομένως είναι ευκολότερο να παραμείνει η θέση εις το γραφείο του μέλους. Εντούτοις, το γεγονός της μετατροπής οδηγού, τοποθετημένου στην υπηρεσία μέλους, σε οδηγό ο οποίος μπορεί από καιρού εις καιρό και για ορισμένη περίοδο να είναι οδηγός μέλους, αλλά στον οποίο μπορεί επίσης να

ανατεθούν όλως διόλου διαφορετικές εργασίες οδηγού, χωρίς το πλεονέκτημα της κατ' αποκοπήν αποζημίωσης για υπερωρίες, συνιστά κατά τη γνώμη μου μεταβολή θέσεως και καθηκόντων που υπερβαίνει τις εξουσίες του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Το Ελεγκτικό Συνέδριο ισχυρίστηκε ότι η απόφαση για την οποία πρόκειται ελήφθη όχι μόνο προς το συμφέρον της υπηρεσίας αλλά

επίσης προς το συμφέρον των ίδιων των οδηγών και ανέφερε παραδείγματα τα οποία, κατά την άποψή της, στηρίζουν αυτή την τελευταία δικαιολογία (αλλά μπορούν να υπάρχουν αμφιβολίες). Όλα αυτά μπορεί να έχουν σημασία για το αν το συμφέρον της υπηρεσίας δικαιολογούσε τις επενεχθείσες μεταβολές· δεν νομίζω ότι αυτό ακυρώνει τα νόμιμα δικαιώματα ή συμφέροντα που ο Rousseau είχε την απαίτηση να τηρηθούν.

Όλη αυτή η υπόθεση μπορεί εκ πρώτης όψεως να φανεί ως θύελλα σ' ένα ποτήρι νερού εφόσον ο Rousseau εισέπραξε και θα συνεχίσει να εισπράττει την εν λόγω αποζημίωση ενόσω θα είναι οδηγός μέλους. Εντούτοις, κατά τη γνώμη μου, έχει το δικαίωμα να επιδιώξει την ακύρωση από το Δικαστήριο της αποφάσεως που ελήφθη έναντί του. Λόγω της αλληλεπιδράσεως των διαφόρων διατάξεων που περιέχει η απόφαση 85-12, νομίζω ότι είναι προτιμότερο να ακυρωθεί η εν λόγω απόφαση στο σύνολό της συγχρόνως με την απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 1985 περί τοποθετήσεως του Rousseau στον τομέα « προεδρία ». Θα εναπόκειται τότε στο Ελεγκτικό Συνέδριο να εξετάσει ποια μέτρα οφείλει να λάβει ενδεχομένως. Υπό τις συνθήκες της προκειμένης περιπτώσεως δεν νομίζω ότι είναι αναγκαίο να ακυρωθεί η σιωπηρή απορριπτική της διοικητικής ενστάσεως απόφαση, νομίζω όμως ότι πρέπει να αποδοθούν στον Rousseau τα δικαστικά του έξοδα.